

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 27. maj 2009

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail vfm@vfm.dk

MMA/ J.nr. 2009-3619

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 29. april 2009 følger hermed indenrigs- og socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 328 (SOU Alm. del), stillet efter ønske fra Mette Frederiksen (S).

Spørgsmål nr. 328:

"Hvad er ministerens holdning til, at sagsbehandlerne i kommuner, der indgår i Ankestyrelsens nyligt offentliggjorte undersøgelse, i gennemsnit behandler 46 sager svarende til i gennemsnit 60 børn pr. sagsbehandler?"

Svar:

Det er kommunernes ansvar at tilrettelægge og organisere arbejdet på området for udsatte børn og unge på en sådan måde, at den enkelte sagsbehandler har tid til at foretage et kvalificeret sagsarbejde.

Ankestyrelsens undersøgelse "Sagsbehandling på området for udsatte børn og unge" viser meget tydeligt, at man ikke kan anvende antallet af sager per sagsbehandler som indikator for, hvor stor en arbejdsbyrde den enkelte sagsbehandler er underlagt.

For det første definerer kommunerne "en sag" forskelligt. Nogle kommuner arbejder med familieregistrerede sager, mens andre registrerer en sag med udgangspunkt i det enkelte barn. Måden hvorpå der sagsregistreres har indflydelse på, hvor mange sager sagsbehandlerne har i gennemsnit.

For det andet benytter kommunerne sig af så forskellige organisatoriske opdelinger på børneområdet, at det er vanskeligt at sammenligne kommunerne indbyrdes.

Endvidere viser undersøgelsen, at sagsbehandlerne har færrest af den type sager, de vurderer som værende relativt tunge, mens de har flest af de sager, som de betegner som relativt lette. Samtidig har sagsbehandlernes ansættelsestid og anciennitet også betydning for antallet af sager, den enkelte sagsbehandler har. Det viser efter min mening, at kommunerne er go-

de til at tilrettelægge sagsarbejdet, så der er sammenhæng mellem sager-
nes kompleksitet samt sagsbehandlerens kompetencer og det antal sager,
som den enkelte sagsbehandler har ansvaret for.

På baggrund af undersøgelsens samlede resultater mener jeg ikke, at det er
muligt at angive et optimalt sagsantal, ligesom jeg ikke finder det hensigts-
mæssigt at lovgive om et loft over det maksimale antal sager per sagsbe-
handler.

Jeg finder det samtidig vigtigt, at kommunerne har gode muligheder for selv
at tilrettelægge og organisere sagsarbejdet, så det bedst muligt imødekom-
mer de behov, der er lokalt. Den enkelte kommune kan i den forbindelse
vælge selv at fastsætte et vejledende sagsantal, og det er da op til kommu-
nen at vurdere, om der bør iværksættes tiltag, hvis det ikke viser sig muligt
for kommunen at overholde sine interne standarder.

Karen Ellemann

/ Nina Eg Hansen